

## Geschiedenis Mennorode

Op 15 juni 1945 kwamen de Stormont, Dundas en Glengarry Highlanders naar Elspeet en kregen onderdak in o.a. de barakken op het gebied van “Het Doopsgezind Broederschapshuis” (het tegenwoordige “Mennorode”).

Begin vorige eeuw werden vanuit de kleine doopsgezinde geloofsgemeenschap een aantal broederschapshuizen gesticht, vaak op afgelegen plekken midden in de natuur. Deze huizen waren plaatsen van ontmoeting, van bezinning én ontspanning.

Studie, verdieping, samenkomen. Een huis waar een mens zichzelf, de ander én God terug kan vinden als deel van dat ene, grote verhaal. Rust en ruimte, even afgekeerd leven van de wereld. De ontmoeting met gelijkgestemde die tegelijkertijd zo verschillend zijn. Een plek waar een vloeiende, tijdelijke, veranderlijke én gemeenschappen heen vormt. Inspirerend, bemoedigend, stimulerend, vormend. Een plek om je horizon te verbreden, jezelf te herijken, terug te vinden, recht gezet te worden.

Hard werken. Eenvoud. Samenwerken. Want corvee was en is een groot goed in deze huizen. Al doende leert men het meest. Van en over een ander, en jezelf. Samen werken, zodat broederschap tussen mensen groeit en draagt. Want ‘één is uw meester, gij zijt allen broeders’.

De geschiedenis van dit oord gaat zo’n honderd jaar terug. Op Tweede Pinksterdag 1 juni 1925 werd hier het Doopsgezind broederschapshuis geopend. Dit initiatief van doopsgezinden was bedoeld om ‘hen samen te roepen’ in wie het verlangen was om te leven met God en ‘zich voor te bereiden op Zijn dienst’. In eigen leven, maar ook in de wereld. Een missie in en vanuit Elspeet dus.

Bij de opening voerden naast de doopsgezinde predikant T.O. Hylkema, ook de Ermelose burgemeester C.W.F. Mackay en Gerrit Dijkgraaf namens de lokale VVV het woord. Dijkgraaf (bijnaam Victor) hield pension aan het begin van de Apeldoornseweg (nu drogisterij De Brink). Hier beheerde hij tevens het postkantoor en verkocht onder andere souvenirs en rookwaren.

Foto’s laten zien dat de gebouwen in de begintijd echt nog op een open vlakte lagen. Er waren aanvankelijk alleen een aantal woonbarakken, met kleine kamertjes voor de gasten. In 1927 werd ook een kapel met zo’n 200 zitplaatsen in gebruik genomen. Er zouden nog veel uitbreidingen en renovaties volgen.

Zowel wat betreft accommodatie en omgeving (aanplant van bomen en struiken) is er sindsdien veel veranderd. Dat gold ook voor het gebruik. Het broederschapshuis groeide onder meer uit tot een vakantie- en conferentieoord. Een tijd lang, van 1972 tot 1988, maakte in het voor- en naseizoen ook het opleidingsinstituut van de staf Douane gebruik van deze accommodatie.

Eén ding is altijd hetzelfde gebleven. Het broederschapshuis, later Mennorode genoemd, voorzag en voorziet mensen uit het dorp van werk. Er moest worden gekookt, schoongemaakt en de gebouwen moesten worden onderhouden. Veel lokale bewoners kwamen mede hierdoor in contact met mensen uit alle delen van het land. En dat allemaal tot op heden.

Op de foto’s op de volgende pagina zien we hiervan een voorbeeld uit de eerste jaren. De keukenstaf in 1932. Het zijn vooral gezinsleden van de families Beek die aan de Sluiterweg woonden. Niet alleen volwassenen werden ingezet, ook de kinderen moesten meehelpen. Dat was toen heel gewoon. Gerrit Beek, zou een paar jaar later (1934) al overlijden. Naar ik eens hoorde vanwege blindedarmontsteking.

Het aan de rand van Elspeet gelegen Mennorode vormt al bijna honderd jaar een onderdeel van de Elspeetse samenleving. Wellicht tijd om een jubileum voor te bereiden?

